

Livet er så sweet

Feelgood-bølgen skyller fremdeles over norsk popmusikk.

MUSIKK REGGAE

Admiral P

«Selvtillit & tro»
Knirckefritt/Universal

ADMIRAL P ER den ubestridte kongen av norskspråklig, musikalsk godstemning, men veien dit har ikke vært enkel. Phillip Boardman, som han egentlig heter, stakk seg ut i norsk popflora med sin zambisk-norske dialekt og moderne tilnærming til reggae-sjangeren. Men Admiral P krummet nakken og hamret ut slager etter slager, og seks år etter den første mikstapen er debutalbumet her.

«Kanskje folk kan relatere seg til det jeg synger og snakker om. Det er ikke kompliserte ting», uttalte artisten nylig til NRK på spørsmål om hvordan han hadde klart å slå gjennom.

Singelen «Snakke litt» solgte til platina 12 ganger, «Kallenavn» solgte enda mer og «Engel» er 2014s mest spilte norske låt på strømmetjenestene. Godstemning er god butikk, så det er ikke rart at «Selvtillit & tro» byr på mer av det samme. Det er albumets store styrke og unektelige svakhet.

NORSK REGGAE ER IKKE hverdagskost, men her på berget har vi likevel lang tradisjon for karibiske takter – man må bare vite hvor man skal lete. Mens bergensbandet The Aller Værstespant sin unike nyeiv rundt hissig ska og inspirerte flere generasjoner av musikere etter dem, gjorde The Monroes skasjangeren til folkeie ved å lene seg mot engelske Madness, og skrev seg inn i norsk pophistorie takket være fornøyelige melodi-

linjer og oppsiktsvekkende gode produksjoner.

Bodøbandet Irie Darlings/Manna slo an på Jamaica og høstet stor respekt for sitt autentiske uttrykk; Ras Nas har vært med på å bygge et pulserende reggaemiljø i hovedstaden; rapperen Joddski har åpnet norsk hiphop for karibiske rytmer; bergenske Razika slo igjennom med popfiksert «2 Tone», og stavangerbandet Rub A Dubs har levert en høykvalitets blanding av reggae og den beslektede sjangeren rocksteady siden 1996.

Likevel er sjangeren for mange fremdeles ensbetydende med søvnig Bob Marley og Neil Diamond-låten «Red Red Wine». Dersom én plate har potensial til å rokke ved den oppfatningen, så er det «Selvtillit & tro».

PLATEN GÅR HARDT UT med tittelsporet, en blytung dancehall-banger for dansegulvet. «Hodet kaldt» byr på smart, solvarm reggae spekket med lekke detaljer, mens «Fy faen» viser ordsmeden Admiral P fra sin beste side.

Den første nedturen er «Hattere»: Både Admiral P og OnkelP går temmelig overflattisk til verks på tekstsiden, uten spissfindighetene som kunne hevet det til mer enn en tirade det går 13 på dusinet av. Heldigvis er «Skakke gi opp» og «Allergi» langt skarper forsøk på det samme.

ADMIRAL P LYKKES svært godt i å oversette hitsnekringen sin til et helt album. Uttrykket er variert og likevel sammenhengende, med mange ulike farger og fasetter av de samme temaene.

Men «Selvtillit & tro» ville vært enda sterkere dersom Admiral P hadde gitt seg hen til sine mørkere sider, som her bare antydes. I stedet gjør Admiral P som Nico & Vinz tidligere i år og resirkulerer det tidstypiske mantraet om at enhver er sin egen lykkes smed, og at livet er for kort for negativitet. I og for seg fornuftige tanker, men som kunst kan det fort bli todimensjonalt og platt.

Men fordi Admiral P og bandet har stålkontroll på håndverket sitt, skal det godt gjøres å ikke la seg rive med likevel.

PETTER LØNNINGEN

Musikkanmelder i BT

Avansert blokkfløyte

Verdens mest utskjelte instrument viser seg frem i sitt rette element.

MUSIKK SAMTIDSMUSIKK

Caroline Eidsten Dahl

«Blockbird»
Lawo

BLOKKFLØYTEN ER et vanskelig instrument. Alle som har hørt en gruppe skoleelever prøve seg, skjønner det.

Svenske Dan Laurin, en av verdens førende utøvere på feltet, mener at instrumentet er så krevende at det er helt uegnet for musikalske nybegynnere. Blokkfløyte er et anliggende for viderekomne, skriver han i teksthftet til platen «Blockbird», der Caroline Eidsten Dahl, hans tidligere elev, presenterer en rekke norske blokkfløytekomposisjoner og underveis demonstrerer hva dette utskjelte instrumentet rommer av musikalske muligheter og klanglige rikdommer – når det spilles av en fullbafaren musiker.

Syv komponister er representert på platen, blant andre veteraner, som Egil Hovland og Øistein Sommerfeldt, og folk fra etterkrigsgenerasjonen, som Lasse Thoresen, Kjell Mørk Karlsen og Olav Anton Thommessen.

De fleste av verkene er komponert på sytti- og åttitallet, og befinner seg uttrykksmessig i periodens fritonale hovedstrøm. Det er snakk om åtte, uhyttelige komposisjoner, melodios musikk skrevet med godt håndlag og ofte med et glimt i øyet.

Komponistene forsøker ikke å trække nye løyper i det musikalske landskapet, men de leker og eksperimenterer og prøver ut hvor mye det er mulig å få til på dette besværlige instrumentet – som i Morten Gaathaugs «Fugler i min natt», der Caroline Eidssten Dahl trakterer to fløyter samtidig og i tillegg synger mens hun spiller, eller i Bertil Palmar Johansens «Cantus for solo recorder», der hun arbeider med mikrotoner og glissader.

Eidsten Dahl takler alle tekniske utfordringer og spiller seg igjennom de åtte stykkene med klar artikulasjon og frisk musikalitet.

PETTER LARSEN

Musikkanmelder i BT

Hevn fra roteloftet

Bergensbandet Jeroan Drive gjør et overbevisende comeback.

MUSIKK ROCK

Jeroan Drive

«Jeroan Drive»
Loyal Blood Records

SVY ÅR ER GÅTT siden bergensbandet Jeroan Drive debuterte med «The Stones Remain In Silence», en energisk utgivelse som dessverre ikke skilte seg nevneverdig ut fra den øvrige, norske hardcorehoppen.

Dette selvtitulerte albumet markerer en ny start for bandet som ble midlertidig redusert til sideprosjekt for gitarist Yngve Andersen da hans andre band, Blood Command, for alvor slo gjennom for noen år siden. Andersen har tatt med seg noen av sine melodiose tilbøyeligheter tilbake til Jeroan Drives nye album, et album som er skrevet over en periode på fem år når Andersen ikke har vært fullt opptatt med sine andre prosjekter.

Harde band som Convergence, Refused og Poison Idea er naturlige referanser, men Jeroan Drive skiller seg ut ved å forene elegant dynamikk og renspikket musikalsk brutalitet på ti korte og konsise låter, hvor blytunge metalriff kontrasteres med snertne melodiliner, elegant dynamikk og forlørende allsang.

Særlig trommeslager Sigurd Haakaas (Blood Command, Girl Army) skal ha mye av æren for at albumet svinger så godt som det gjør.

«Jeroan Drive» er et album som vrir og kaster på seg, men som alltid jages videre i en krystallklar retning. «Jeroan Drive» har ingen krevende rytmemønstre eller utfordrende brudd som lytteren må bruke flere timer på å dechiffriere. I stedet har den oppfinnsomme og smarte gitarist, noen uforskammet fengende melodiliner, en heseblesende og stilsikker rytmeseksjon, og en vokalist med langt mer tyngde i stemmen enn hva som er vanlig innen sjangeren.

Norsk hardcore har kommet langt de siste 15 årene, men få har kommet så langt som Jeroan Drive.

PETTER LØNNINGEN

Musikkanmelder i BT

